

[Arnfast.]

at drage partiet ind i praktisk politik her i salen. Det er jo kendt, at vi centrum-demokrater har forsøgt det gang på gang. Vi søger at samarbejde om forbedring af folkeskolen sammen med fremskridtspartiet og andre. Vi har etableret et samarbejde om fairness i Danmarks radio med fremskridtspartiet og andre, og hr. Svend Andersen (Rosk. a.) ved også, hvordan vi har søgt at drage fremskridtspartiet med ind i arbejdet omkring forsvaret, hele rammen omkring vores kulturelle og sociale samfund, og det har glædet mig at notere, at hr. Svend Andersen (Rosk. a.) i folketingets finansudvalg nu ikke mere stemmer imod forsvarsbevillinger. Jeg havde set det som et lyspunkt, og jeg havde håbet, at det ville brede sig, således at partiet og også hr. Svend Andersen (Rosk. a.) ville se mere realistisk på andre værdier i vort samfund. Men det er altså ikke tilfældet.

På den baggrund må jeg indrømme, at savnet af fru Kirsten Jacobsens indlæg i Det kgl. Teaters tilsynsråd, hvor jeg også har siddet, ikke bliver så stort. Er fru Kirsten Jacobsens indlæg kun udtryk for hendes egen mening og ikke partiets, så har hun ret i, at så kan man lige så godt blive hjemme og foretage en hjemmelæsning og beholde sin viden og sine oplysninger for sig selv i stedet for at videregive dem til os eller til partiet, som kalder sig landets næststørste arbejderparti.

Jeg drager det sidste ind, fordi jeg står her som repræsentant for vel nok landets mindste arbejderparti, og jeg vil gerne herfra med det samme tilsige repræsentanten for det største arbejderparti, den højttærede kulturminister, at vi vil støtte til fulde de foranstaltninger, som ministeren i sin redegørelse – og tak for den! – har fremsat, og det gælder såvel de rationaliseringsbestrebelse som den ombygning, der tales om, uanset om det skal være af beskæftigelsesmæssige årsager eller ikke.

Jeg siger dette, fordi jeg ved selvsyn har haft lejlighed til at se de vilkår, som Det kgl. Teaters medarbejdere arbejder under. Jeg skal slet ikke tale om mangel på elevatorer, slidsker, og hvad ved jeg. Jeg vil kun fremhæve det indtryk, det gjorde at se de omklædningsforhold, scenefolkene havde. Nu er der vist en lille bedring, men jeg vil sige, at de levede, ja, som de pæleorme, der også trives dernede, hvor der var anvist dem plads. Hvis vi i dette hus bød vore medarbejdere – her tænker jeg i første række på

typograferne nedenunder – samme vilkår, vil jeg garantere for, at papirmøllen hurtigt ville gå i stå, og man ville næppe se ét af fremskridtspartiets mange ændringsforslag – hvem der så ville savne det. Jeg mindes fra denne rundgang, hvordan en af medarbejderne, den berømte »manden på gulvet«, eller jeg må vel snarere sige »manden på snoreloftet«, sagde til os: »Der er vel kun én ting at håbe på, og det er, at en dag, så brænder alt på denne side af jerntæppet, for så kan vi vel få bygget om og få ordentlige forhold.«

Nu vil jeg naturligvis ikke opfordre den højttærede kulturminister til at fungere som brandstifter i denne sag, men jeg er glad for, at ministeren tilstræber den samme virkning mere rationelt, og som sagt vil vi støtte det. For hvad ville der egentlig ske, hvis Det kgl. Teater en nat brændte? Vi ville selvfølgelig bygge det op igen. Vi ville gøre det samme, hvis dette hus, folketinget, brændte. Vi har set, hvordan andre nationer har genopbygget parlamenter, Westminster, rigsdagen i Berlin, med al mulig omhu for at skabe de samme traditionelle vilkår, om end rationaliseret. Det ville også ske, hvis vort teater brændte. Vi ville næppe hjemkalde en af vore berømte arkitekter fra udlandet for at få bygget et operahus som det i Sidney, vi ville søge at bevare traditionen og stemningen, ikke mindst til ære for, hvad denne scene har betydet for Danmarks kultur og åndsliv, som det er fremhævet her så mange gange.

Jeg har noteret mig, hvad et fremtrædende medlem af fremskridtspartiets kulturelite, hr. Poulsgaard, i sin bog har skrevet om den ærefrygt, hvormed han besteg denne talerstol første gang. Den forstår jeg, og den anerkender jeg. Ikke fordi jeg tror, hr. Poulsgaard taler væsentligt anderledes fra denne talerstol end fra de talrige talerstole, han bestiger andre steder i landet, men det er netop dette, at et eller andet sted må der være et højsæde, og det har hr. Poulsgaard forstået. På samme måde håber jeg at i hvert fald hr. Poulsgaard kan forstå, at der også skal være et højsæde for kunsten. Dette er stedet eller huset, hvor det muliges kunst skabes. Det sker også i dette øjeblik, selv om det endnu foregår oppe i prøvesalene. Vi må have råd til at have et hus, der er næsten gratis for enhver borger, hvor den virkelige kunst kan skabes og skabes i et samspil mellem alle fire kunstarter. Det er i dag faktisk det umuliges kunst, der præsteres dernede trods alt.